

[Thestrup.]

at disse forhold bliver kriminaliseret. Jeg kan altså tiltræde denne ændring.

Dernæst kommer jeg til ændringerne i nogle af reglerne om sædelighedsforbrydelser. Den første af disse regler vedrører blodskamsforbrydelsen. Her indføres den ændring, at den beslægtede i nedstigende linje ikke straffes, medens den pågældende nu kun er straffri, hvis han eller hun — og det er jo i langt de fleste tilfælde en datter med en far — er under 18 år. Jeg kan give min tilslutning til ændringen, der jo tillige går ud på at afskaffe den særlige strafforhøjelse til fængsel i 10 år, der finder sted, når slægtningen i nedstigende linje er under 18 år.

Men der er her et spørgsmål, jeg gerne vil stille til ministeren. Hvorfor er bestemmelsen i den nuværende § 210, stk. 3, 2. punktum, bortfaldet? Det er den, der lyder sådan:

„Ved samleje mellem søskende kan straffen bortfalde for den, der ikke er fyldt 16 år.“

Efter min opfattelse dækkes det ikke helt af § 84, stk. 2. Det er muligt, der er en forklaring på det. Ellers synes jeg nok, at det i og for sig er en ganske rimelig bestemmelse, at straffen bortfalder for den, der ikke er fyldt 16 år.

Den anden bestemmelse på dette område er bestemmelsen om voldtægt m. m., straffelovens §§ 216-218. I den egentlige voldtægtsbestemmelse, § 216, ændres strafferammen fra det nuværende: fængsel fra 1 til 16 år, til: fængsel i 30 dage til fængsel i 10 år. Der er i betænkningen og i ministerens fremsættelse gjort rede for grunden til denne ændring, derunder for grunden til, at man ikke har sondret mellem egentlig voldtægt og det, der er blevet kaldt for „forberedt voldtægt“.

Jeg kan tilslutte mig ministerens betragtninger. Jeg tror, at det er af betydning ved denne forbrydelse at have en meget vid strafferamme. Det er jo navnlig ved forsøg på voldtægt, at man ser så vidt forskellige forhold, fra det temmelig uskyl-

dise til det meget grove. Men man må ikke glemme, at reglerne på dette område jo er til for at beskytte kvindens seksuelle frihed, og med de nuværende regler er der ofte sket det, at det

temmelig uskyldige forsøg er blevet bedømt for strengt, og at der til gengæld er frifundet for temmelig grove ting. Det er, ligesom der i øjeblikket er en vis tilbøjelighed til at mene, at når en kvinde viser en vis interesse for at være sammen med en mand, f. eks. kører ud med ham i en bil eller lader ham komme ind på sit værelse, så giver hun ham dermed adgang til at tro eller ret til at tro, at hendes vægring mod at have samleje med ham, ja, selv hendes modstand mod forsøg på at få samleje med hende, ikke er alvorligt ment, kun er gjort på skrømt fra hendes side. Jeg har gentagne gange mødt denne opfattelse hos domsmænd, og jeg må sige — hvad endnu mere mærkeligt er — jeg synes også, jeg af og til møder den hos anklagemyndigheden. Jeg er bange for, at man herved kan komme til at anerkende en lidt for grov mandfolkemoral.

Jeg havde for nylig i en domsmandssag et sådant tilfælde, og da jeg var tilbøjelig til at anse kvindens modstand for alvorligt ment, sagde en af domsmændene til mig: „Dommeren kan tro, der er mange slemme piger“. Og så sagde jeg: „Ja, det er muligt nok, men selv den slemme pige har jo krav på en vis beskyttelse; hun skal i alt fald selv have lov til at bestemme, om hun vil have samleje med det pågældende mandfolk.“ Denne opfattelse vedkender jeg mig, og jeg synes i og for sig også, at man burde søge at få slået det fast, således at man nåede frem til en ordening, hvor der i alt fald var fuld beskyttelse for kvinden, der virkelig gør modstand, og for kvinden, der virkelig viser, at hun ikke vil have noget med manden at gøre. Men principielt kan jeg slutte mig til den ændring, der her er foreslået.

Det næste er bestemmelserne om ophævelse af § 225, stk. 3, og af § 230 om den homoseksuelle prostitution. Jeg har intet at indvende mod ophævelsen af § 225, stk. 3. Hvad § 230 angår, så kan jeg helt slutte mig til den udtalelse, der er fremsat af professor Waaben i straffelovrådet. Den lyder sådan:

„Såfremt der forelå en tilfredsstillende løsning inden for forsorgslovgivningens rammer, ville der formentlig ret let kunne opnås enighed om, at det var ønskeligt at holde disse forhold uden for straffelov-